

Wernke Bernát

szende menedék

kihunyó medrek
már ezek a
 szemek –
új forrás,
csillogást
tapasztó pillanat
 kellene, de...
messze esett, a
még lapuló hang
 halkja... életegbe
lépő fuvalma már
adódhatna, szaporázódó
kibukkanásai
hordozatába
 fordulva... és mint
szende menedék
 töltődne
ringatagba
terjedelmes
 fényességét
erre
 hajítva

ide szállt peremén

virradat ágyzatában
nyíló ívek
 szegletén
kifáradhatatlan, az eljövő
napra húzódó
sok
 sejtés

mikor ide szállt
 peremére ülő
sötét habok is
lengenek, még
halványan kopogó
rejtély
 mélyébe
 merítkezve

dús nessel

ki néha,
áramlatként lobog –
mit a sors sajnos, csak
néha,
 adni szokott... így
száll évek óta, az áldott
fuvalom, mint szétporladó
frizura suhanón, a leömlő
léggel, bőr simogatón,
szórva, adagolva
vállakra
 hajnalanta –
 dús nessel
 rátapadón,
 égig szálló
 szemfényekkel
borító
 lebbenetbe,
szunnyatagságukból
nyíló ajkak
 illatát
kihempergettetve

oldódott szállingózások

hajlékából kimenve
fordulatot szövöget
 máris, forrást adva
a messze zúgó
 áttörésnek egy
 kicsit, a
kimeríthetetlen éjbe
 nézve
feszülések, feketéjébe... és
mint oldódott
szállingózások
lebeg a síkságon...
keblét, szemét lassan
elnyelve, a
sűrűsödő
 végtelenbe